

FUNDUR í skóginum

IV

„Það er hús,” sagði Lís. „Það er stórt hús.”

„Það getur ekki verið. Það er ekkert hús svona stórt — eða svona í laginu.” Samt vissi hann að Lís hafði á réttu að standa. Þetta voru mannaverk. Einhvern tíma hafði fólk búið hér.

„Hús fyrir risa,” sagði Lís skelfd.

Pétur lagðist á magann og rýndi fram af gilbrúninni. Hundrað fet niðri gljádi á langa byggingu milli rauðra klettanna, inn á milli runna og mosagróðurs sem þakti hana með köflum. Skógurinn óx fast með henni, unz hún hvarf úr augsýn þeirra; tré höfðu tyllt tán-um á þakið og vafningsviður flétt-aðist um risastóra reykháfana endilanga. Hvergi var reykur, — hvergi nein verksummerki eftir í-búana; fuglarnir sem höfðu kann-ski fælt raddir þeirra, gullu að-varandi milli trjánna; þrastahópur lyfti sér af öðrum reykháfum og hvarf í allar áttir.

„Við skulum fara heim,” hvísl-aði Lís.

„Það er ekki hægt,” sagði Pétur. „Vertu ekki hrædd; þetta eru bara rústir? Hvað er athugavert við það. Við höfum oft leikið okkur í rústum.”

„Það er draugalegt hérna. — Þetta er ekki eins og rústirnar heima.”

„Botn er ekki allur heimurinn,” sagði Pétur. Þetta var trúarsetning, sem hann var öldungis einn um.

Risastór byggingin hallaðist til hliðar, svo við borð lá, að þau gætu horft niður um annan trölls-legan reykháfinn sem gapti eins og hellismunni við heiminum. „Ég ætla að fara og skoða,” sagði Pétur. „En fyrst verð ég að kanna umhverfið.”

„Á ég að blístra?”

„Ekki strax. Vertu kyrr þar sem þú ert, þangað til hinir koma.”

Hann þræddi varlega eftir ásn-um. Að baki honum virtist húsið ná eina hundrað metra lengra, stundum í hvarfi af trjánun; í þessa áttina voru klappirnar gróð-urlausar, og hann gat virt fyrir sér húsvegginn, sem ekki var beinn heldur undarlega ávalur, eins og fiskmagi eða . . . Hann stóð stundarkorn kyrr og horfði fast: þessi ávali var margföld stækkun einhvers sem hann þekkti mætavel. Hann hélt hugsandi áfram, hugsaði um söguna gömlu sem þau léku í leikjum sínum. Næstum hundrað metrum lengra stanzaði hann aftur. Hér var eins og risahönd hefði þrifið húsið og slitið það sundur. Hann sá niður á milli húshlutanna og inn í húsið hæð fyrir hæð, þær voru fimm, sex, sjö; en ekkert kvikaði þar inni, nema þar sem runni hafði náð rótfestu og vængur bærðist. Hann ímyndaði sér hina miklu sali sem héldu áfram inn í myrkr-ið, og honum varð hugsað að allt folkið í Botni gæti hæglega búið í einu einasta herbergi á einni einustu hæð, og samt haft nógrúm fyrir húsdýrin og allar eigur

sinar. Hvað mörg þúsund manns höfðu búið í þessu mikla húsi? Honum hafði ekki skilist fyrir að svo margir væru til í öllum heim-inum.

Þegar húsið slitnaði sundur — og hvernig gerðist það? Hafði annar hluti þess kastast til hliðar og upp á við, og svo sem fimmtíu metra frá honum nístist endi þess inn í ásin. Það var ekki nema nokkurra metra fall niður á þakið, ef hann vildi halda lengra. Og hér voru tré á nýjan leik, svo þeim mun auðveldara var að komast niður. Það var engin ástæða að stanza hér. Skyndilega skynjaði hann einmanaleik sinn og fákænsku og dulardóm hússins; hann stakk tveimur fingrum upp í sig og blístraði langt blístur til að kalla þau hin á vettvang.

V

Þau voru frá sér numin. Og hefði ekki Fyrsti verið þarna til að spotta þau, hefðu þau kannski sætt á að fara heim á leið með vitneskjuna um húsið í huga sér og þann draum að snúa einhvern tíma þangað aftur. „Aumingjar, hugleysingar . . .” sagði Fyrsti og spýtti í áttina að húsinu; og þá rauf Þriðji þögnina. „Eftir hverju erum við að biða?” Pétur varð að taka eitthvað til bragðs til að halda forustunni. Tré óx utan í snarbröttum ásnunum, og hann kleif þar niður grein af grein, unz ekki voru nema ein sex fet niður á þakið. Það var kalð og

SÍÐARI HLUTI SMÁSÖGU